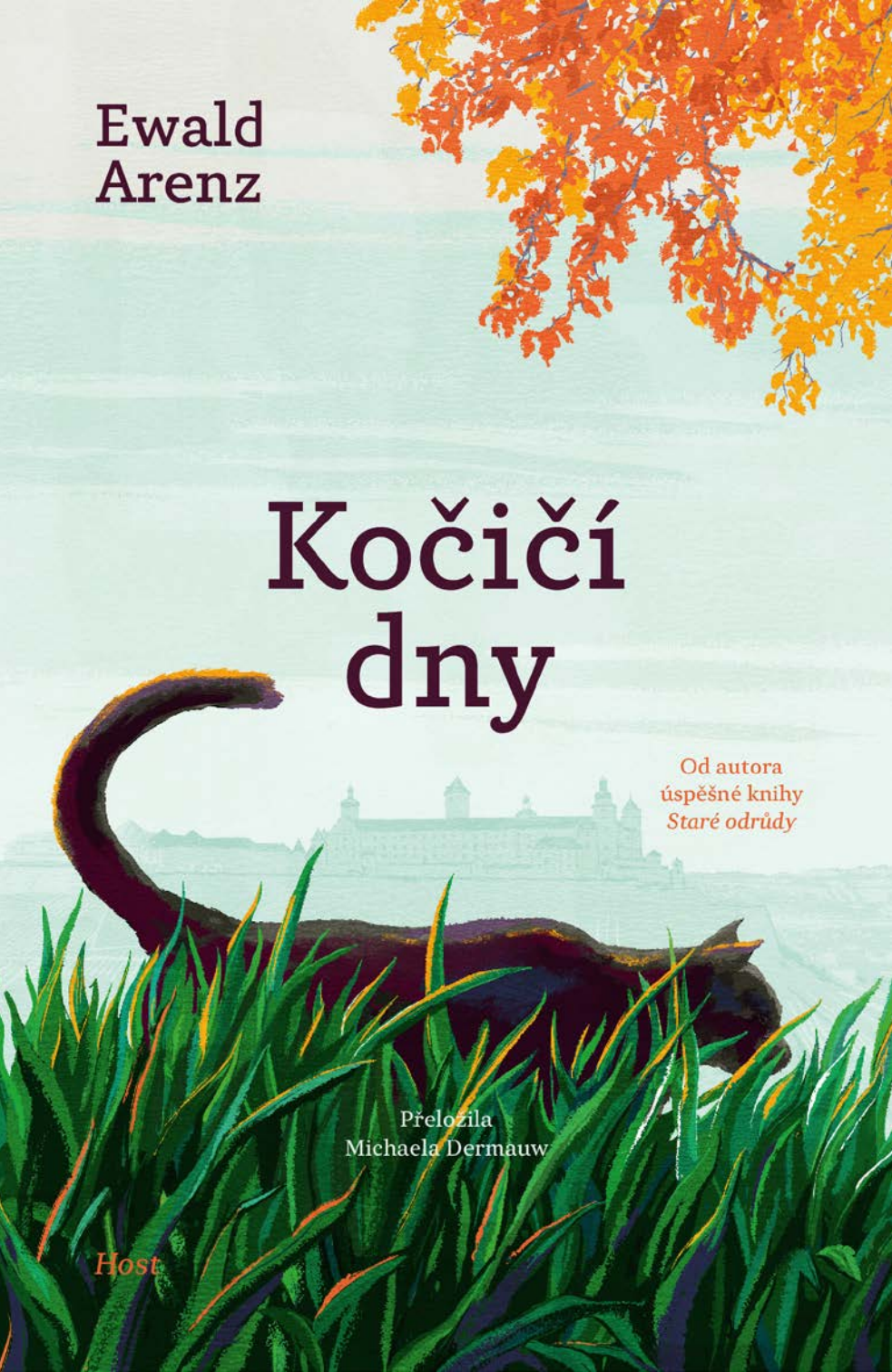
Ewald Arenz

Kočičí dny

Od autora úspěšné knihy *Staré odrůdy*

Přeložila Michaela Dermauw

Host

Ewald Arenz

Brno 2026

Kočičí dny

Ilustroval
Florian Bayer

Přeložila
Michaela Dermauw

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

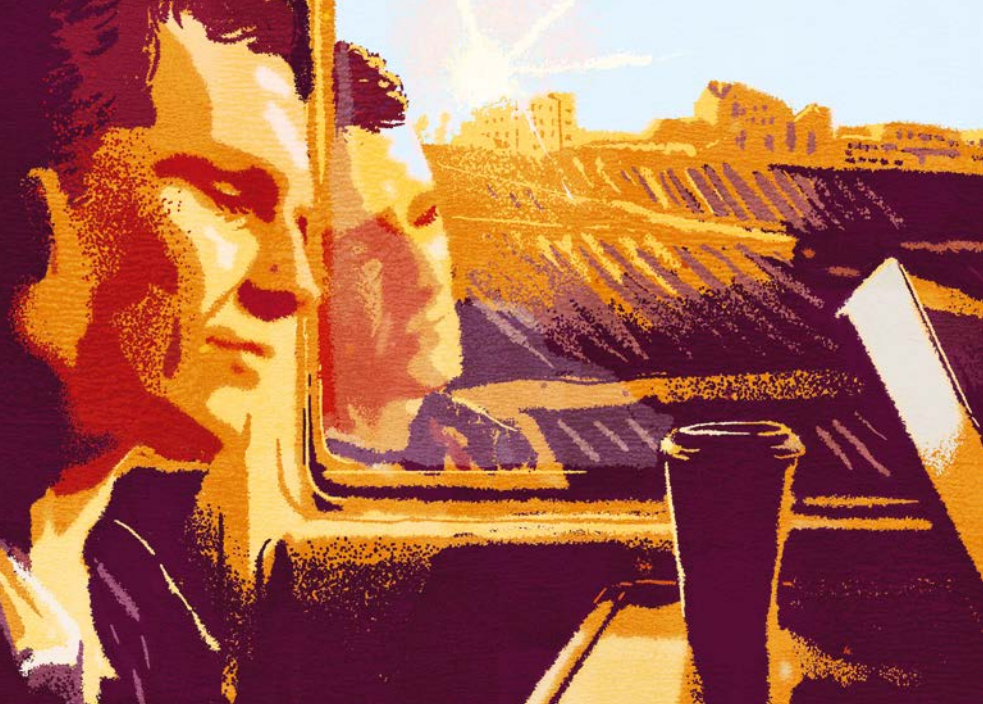
Original German title: „Katzentage“
© 2025 DuMont Buchverlag, Köln
Illustrations by Florian Bayer
Translation © Michaela Dermauw, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3351-0 (PDF)
ISBN 978-80-275-3352-7 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3353-4 (MobiPocket)

1

Vlak projížděl časným říjnem. Vypadalo to na hezký den, ale na klidných loukách u kolejí se zatím převalovala lehká mlha. Nad tmavým obrysem smrků na mírně zvlněném hřebeni už byla obloha zastřeně modrá a na druhé straně právě vyšlo slunce. Podzimně rudé. Světlo, které se objevuje pouze v těchto podzimních dnech.

Paula se zahleděla na Petera. Spal. Nebo měl alespoň zavřené oči. Třeba proto, že se nechtěl setkat s jejím pohledem. Musela se usmát. Taky úplně nevěděla, jak se na něj dívat. Když vyšli z hotelu směr nádraží, byla naštěstí ještě tma. Ani jeden toho moc nenamluvil. Co taky? Co se říká po takové noci?

To je paráda, že se ještě umím překvapit, pomyslela si a napůl ironicky, napůl nejistě se ušklíbla sama nad sebou. Asi jsme neměli… Ale ano, měli. Vypadal tak… Jak tam tak spal, nebo spánek jen předstíral, bylo v něm pořád vidět chlapce. Pohledného chlapce. Možná přidrzlého, zato okouzlujícího. Přitom právník bylo to poslední, co si kdy představovala. A ještě k tomu se specializací na veřejnou správu. I když, obhajovala se v neutuchající tiché samomluvě, s neutuchajícím úsměvem na rtech, lidé jsou přece mnohem složitější… Že já doteď takhle přemýšlím. Škatulkování.

Od začátku jí připadal zajímavý. Ano, jiskřilo to mezi nimi už dlouho.

Oběma to školení připadalo otřesné. Proč se člověk něčeho takového vůbec účastní? Paula hned věděla, že tenhle kurz bude katastrofa, a stejně se nechala přemluvit. Když si pak na seznamu účastníků přečetla Peterovo jméno, oddechla si.

A potom… Přednášející je málem vyhodila z místnosti, protože se chovali jako školáci na hodině hudební výchovy.

Po školení společně na jídlo a pak do hotelového baru, ani jednomu se ještě nechtělo jít do postele… No jo. Jiskřilo to mezi nimi už dlouho.

Slunce pomalu stoupalo výš a světlo ve vagoně bylo tak příjemné, jak jen se na německý vlak sluší a patří. Ale hlavně byl díky němu Peterův obličej ještě přitažlivější, a to teda nebylo fér.

Lidi se nikdy nepoznají se vším všudy, nebo ano? Vím, kde bydlí a že má rád víno. Že umí být po ránu ve výtahu překvapivě vtipný. Ale jaký je uvnitř? Pracují spolu už tak dlouho a jsou si sympatičtí, a přesto toho o sobě tolik nevědí. Na druhou stranu, zahleděla se z okna a musela se znovu usmát, na druhou stranu jsem mu toho o sobě taky moc neřekla. Takže v pohodě, ne? Jsme dospělí.

Petera probudil hluk z hlášení, které se mu napůl vkradlo do snu, ten se ale rozplynul, ještě než pořádně začal. Potřeboval vteřinu na to, aby se zorientoval. Vlak. Jasně. Paula. Paula! Okamžitě pocítil onu mírnou nejistotu, která ho nejspíš ukolébala ke spánku. Nejistotu, o čem po takové noci mluvit. Jak se… a jestli se ten druhý cítí stejně. Pár hodin a všechno je jinak!

„Ahoj. Tak jsme zase vzhůru?“

Na rtech se jí objevil nepatrný úšklebek, který se mu odjakživa líbil. Může být vlastně ironie sexy?

„No jo, vzhůru… Co říkali? Nerozuměl jsem. Jedeme načas?“

„Záleží, kam chceme.“

Pokračovala ironickým tónem. Lehkým.

„Do Würzburgu dorazíme načas, to jo. Ale tam končíme. Zbytek musíme dojít pěšky. Teď už fakticky stávkují. Z Würzburgu nám žádný vlak nejede.“

„Nemíním pochodovat z Würzburgu do Frankfurtu,“ ohradil se Peter. „To bude určitě nejmíň deset kilometrů. Na to nejsem stavěný.“

Posadil se a zadíval se z okna. Mohan. Jemná mlha na vodě připomínala lehký závoj. Jako by řeka v ranním chladu ještě spala. Nalevo vinice. Vinná réva úplně nahoře už zářila ve slunci; letní zelenou. Tohle sepětí léta a podzimu se vidí jenom na začátku října. Dny, kdy se chlad a horko natolik prolínají, že se nedá říct, co z těch dvou je lepší. Krátce se na Paulu podíval. Skoro nesměle. Netušil, co si myslí. Panebože! Jako by mu bylo pořád osmnáct nebo dvacet. Tahle náhlá nejistota… Něco takového už dlouho nezažil.

Paula se pousmála.

„Nemáme moc na vybranou.“ Vzala do ruky mobil. „Vážně nic nejede. A dneska očividně všichni někam chtějí. Autopůjčovny jsou totálně vybrané. Leda jet stopem.“

„Fakt? Úplně všechny autopůjčovny? A k tomu stopování — tak s tím mám hodně smutné zkušenosti. Nikdo, opravdu nikdo nezastaví chlápkovi v obleku. Rockerům, punkerům, muzikantům jo. Ženám samozřejmě zastaví každý, ale kravaťákovi? Nikdo.“ Podíval se na mobil. „Navíc je to úplně jedno. Z Frankfurtu vlaky taky nejezdí. Píšou tu, že nejmíň do neděle. Ať žije právo na stávku.“

Vlak zpomalil. Vjížděli na nádraží a tentokrát Peter hlášení rozuměl. Vlak zde jízdu končí. Prosíme vystupte si. Děkujeme, že jste využili služeb Německých drah.

Peter prudce vstal a vyndal zavazadlo z přihrádky.

„Taxi?“ zeptal se jen napůl v žertu.

Paula také vstala.

„Nevím přesně, jak dlouho jsi čekal, až ti šéfka to školení odsouhlasí, ale jak ji znám, tak nám nejspíš neproplatí pět set euro za taxík do Hamburku.“

Petera ta představa rozesmála.

„Proč ne?“ pronesl hlasitěji, než bylo nutné. „Copak za to nestojím?“

Paula si ho prohlédla od hlavy k patě. A pak od paty k hlavě.

„Ne,“ odpověděla suše.

Dveře se otevřely. Uvízli ve Würzburgu.

10 „Zvláštní zkušenost, co?“

Skočili si pro kávu a sedli si na lavičku u tramvajové smyčky. Zadívali se na kašnu uprostřed, která na sobě měla hodně patetický nápis, určený bůhvíkomu.

„Navždy věrní?“ přečetl Peter nahlas. „Tos myslela tou zvláštní zkušeností? Věrnost?“

Se smíchem ho šťouchla do boku, až vylil trochu kávy.

„Klídek! Ty tu nemáš co žvanit o věrnosti.“

Teprve v té chvíli mu došlo, že si mohla jeho vtip vyložit jinak. Jako takový průzkumný balonek: Co si myslíš o lásce? Jaká jsi doopravdy? Přijde ti tohle oťukávání ujeté? Ona ale s odpovědí neotálela.

„Ne, myslela jsem tím něco jiného. Takhle uvíznout. Na něco takového už nejsme zvyklí, ne? V našem moderním světě máme přece vždycky nějakou možnost. Když nejede vlak, sedneme do auta nebo do taxíku nebo…

co já vím. Člověka by každopádně nenapadlo, že se mu v Německu přihodí něco takového."

Vzduch byl skvostný. Bylo ještě trochu chladno, oni však seděli na slunci. Nálada byla snová. O oné noci zatím neprohodili jediné slovo. Jak to, že i když si byli tak blízcí, cítí se najednou tak nejistí, přemýšlel. A pak, jednoho překrásného rána, sedíme zničehonic v cizím městě před kašnou. Jako bychom byli milenci. Jako by náš skutečný život chvíli neexistoval.

„Den jako stvořený pro túru," pronesla jakoby sama pro sebe.

Oba jsme nesmělí, říkal si, a možná mluvíme o jiných věcech, protože o těch podstatných mluvit nedokážeme.

Upil další doušek. „Z nějakého důvodu mám v kelímku míň kávy než ty. Vyměníme si to?"

Vstala a soucitně na něj pohlédla.

„Nemůžu za to, že v důsledku alkoholického třesu neudržíš kafe v klidu a všechno vybryndáš."

Rozesmál se. Tenhle povýšený doktorský tón ovládala bravurně.

„Takže, paní doktorko, co teď? Najdeme si hotel? Anebo fakt vyrazíme na túru? Ale… přece se odsud musíme nějak dostat, ne? Uber? Spolujízda? Vždycky se něco najde."

Posadila se na opěradlo lavičky, aby se na něj mohla i nadále dívat svrchu. Zafoukal lehounký větřík a z kašny se přes ně přehnala chladivá mlžná sprška.

„Vy muži chcete vždycky všechno spravit. Tady ale není co spravovat. Je zářivé říjnové ráno, my sedíme na sluníčku a popíjíme kávu. Hladovějící děti v Africe by byly vděčné, zatímco ty…"

Znovu se rozesmál.

„Můžeš s tím, prosím tě, přestat?" zeptal se zdvořile. „S tím morálním nátlakem. Navíc děti by kafe pít

neměly. Zrovna ty jako doktorka bys to mohla vědět. Ale vlastně máš pravdu," uznal nakonec a na okamžik zavřel oči. Přestože vzduch byl ještě chladný, slunce ho hřálo do tváří. „Já… Někdy je hrozně těžké nic nedělat. Prostě jen tak sedět a nic nedělat."

Nedaleko nádraží byl parčík. Nic zvláštního, ale stromy už se začaly vybarvovat, takže světlo v korunách hrálo jemnými odstíny a slibovalo krásný den.

Během krátké cesty tam ztichli. Netušili, co si ten druhý myslí. Je zvláštní, uvažovala, že si všimneme, v jak moc zajetých kolejích náš… můj život ubíhá, až když… ano, až když vlak zčistajasna nejede.

Přelétla Petera pohledem. Vypadal zamyšleně.

„Jednou jsem," spustil Peter, „už nevím, ve kterém roce, ale mohlo mi být tak patnáct šestnáct…"

„To už musí být pěkných pár let," poznamenala jízlivě. Možná jen proto, aby zjistila, jestli se tím nechá vyvést z míry. Aby si ověřila, jestli je tak pevný v kramflecích, jak se kolikrát tvářil v práci.

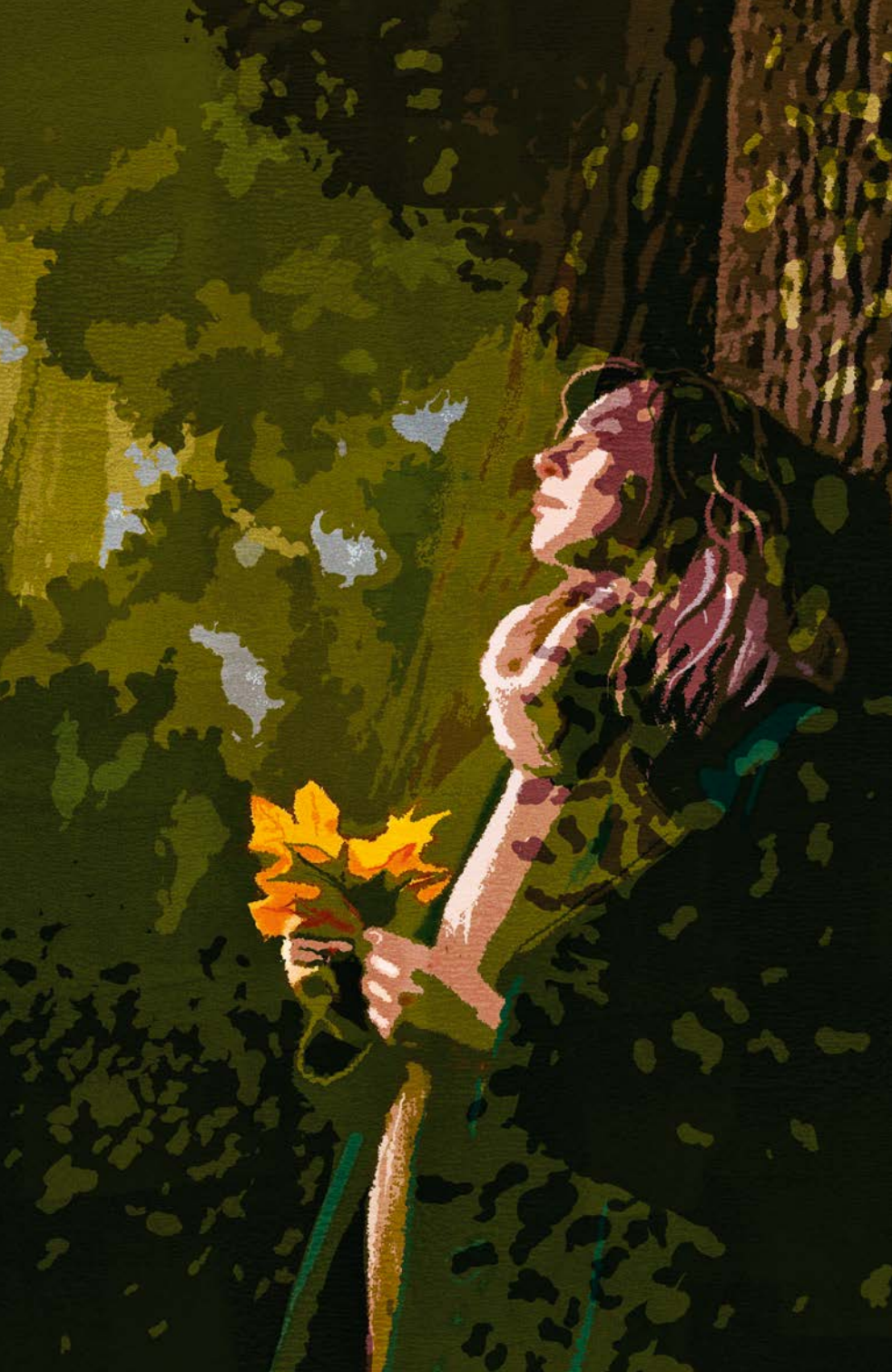
Usmál se. „Hele, brzdi. Mám jenom tuhle jednu historku, takže mě teď nesmíš přerušovat, jinak zapomenu i tu. V mém pokročilém věku."

Možná čtyřicet, odhadovala Paula. Nebo že by byl mladší než já? Mávla rukou. „No tak fajn. Vyprávěj!"

„Jednou ráno jsem vyrazil jako obvykle do školy a bylo mi divné, proč je ve městě takový klid. Přijdu ke škole, nikde nikdo, a mně běží hlavou: Že bych přišel pozdě? Ale potom, jak tak stojím před zavřenou bránou školy, úplně sám, mi najednou dojde, že je svátek. Škola není."

„A tys byl naštvaný, protože jsi vstával zbytečně moc brzy, že jo?"

„Ne!" opáčil energicky. „Právě že ne! To na tom bylo to hezké. Taky proto se mi to tak vrylo do paměti. Najednou

jsem měl volno. Žádná škola. Žádné povinnosti. Darované dopoledne. Měl jsem ho celé jen pro sebe. Byl to takový ten pocit, kdy se ti naprosto nečekaně otevřou dveře, které jsi předtím neviděla. A tenhle pocit mám i teď. Jako by nám osud nadělil den volna."

Působil tak chlapecky, když se smál.

„Takže se společně ulijeme?" vyhrkla. Jak líčil ten darovaný čas… něco to v ní rozeznělo. „Už je pátek a do Hamburku to stejně nestihneme. Vyšší moc. Otevřené dveře, no ne?"

Vyznělo to jako nečekaná nabídka; opatrný návrh. Do této chvíle mezi nimi byla jen jedna společná noc a nic víc. Ale teď mluvili o něčem víc. Tedy alespoň ona.

Nic neříkal. Zavazadla si odložili na lavičku. Paula se opírala o strom, pohrávala si s listem a dívala se nahoru do koruny. Možná zašla příliš daleko a on… beztak má na víkend úplně jiné plány. Přemýšlela, jak svůj návrh zlehčit. Proč se mi moc nedaří druhé nadchnout? proletělo jí hlavou. Možná proto, že jí samotné trvá, než zahoří. Zkusila to jinak.

„Podívej, vždycky všemi těmi městy jen projíždím. Jako teď Würzburgem. A pokaždé si říkám, že se tam jednou musím stavit. Jednou si je musím prohlédnout. Jenže pak to stejně nikdy neudělám."

Je to jako s tou dnešní nocí, dodala neslyšně, něco takového se vlastně taky nestává, i když si to člověk představuje a přemýšlí, jaké by to bylo, kdyby…

Podíval se na mobil.

„Posloucháš mě vůbec?" zeptala se s předstíranou nenuceností. Jasně, udělej ze sebe krávu.

Vzhlédl. Zakřenil se.

„Ne. Zrovna pro nás hledám ubytování."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kočičí dny**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.